

Jacqueline Wilsonová

PRVÉ TRAMPOTY

Ilustroval Nick Sharratt

**PRVÉ
TRAMPOTY**

Jacqueline Wilsonová

PRVÉ TRAMPOTY

Ilustroval Nick Sharratt

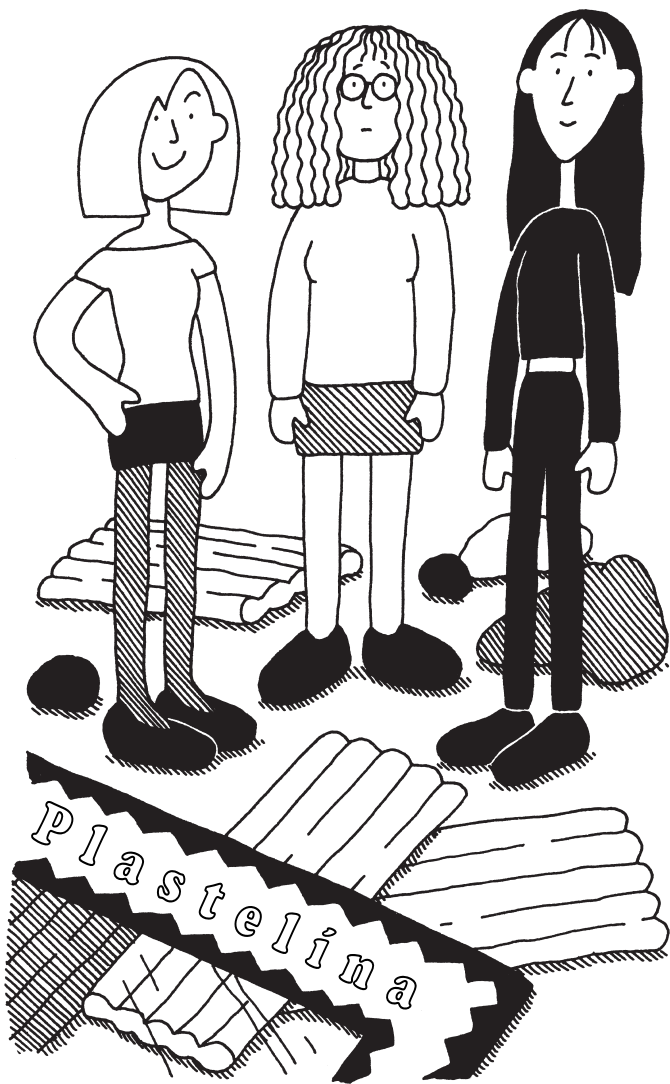

slovar

Copyright © 1998 by Jacqueline Wilson
Illustrations © 1998 by Nick Sharratt
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2005, 2013, 2019
Translation © Viera Detková 2005, 2013, 2019

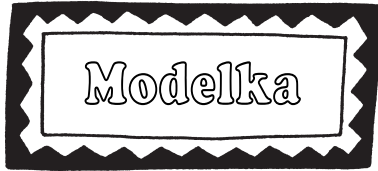
ISBN 978-80-556-1014-6

Venujem Theano Petrou

Plastelina

1. kapitola

Vlastne som to vymyslela ja.

„Podme v sobotu na vianočné nákupy,“ hovorím svojim dvom najlepším kamarátkam Nadi a Magde.

„Super,“ vraví Magda, ktorá žije len pre nákupy.

„Prečo nie,“ povie Naďa, ale tvári sa prekvapene. „Nevyrábala si doteraz vianočné darčeky sama, Ela?“

„No, vieš, už som z toho vyrástla,“ odpoviem zahanbene.

Ten hlúpy zvyk pochádza z našej rodiny. Trebárs ja vymyslím nejakú tému a ostatní na ňu vyrábajú darčeky. Jedny Vianoce sme naštrikovali fúru pási-kavých šálov, iné sa niesli v znamení krivých váz, lebo som chodila na krúžok keramiky, a inokedy sme vyrábali plátené peňaženky povyšované kríži-

kovým stehom... Pošila som ich pre celé okolie, pre rodinu, pre priateľky a keďže sa všetci snažili byť slušní, myslela som si, že sa im naozaj páčia moje vlastnoručne vyrobené čačky.

S Naďou sa poznáme od piatich rokov, takže už pretrpela nejedny Vianoce s mojimi rozstrapkanými šatôčkami pre Barbiny a neforemnými plstenými myšičkami. Keď sme začali chodiť na druhý stupeň, vyrobila som jej čierno-strieborný náramok priateľstva. Podobný som uplietla aj Magde, akurát že z ružovej a fialovej bavlnky. Tvárili sa, že sa im páčia. Nech je ako chce, chvíľu ich obe nosili.

Minulé Vianoce som vyrobila pre celú rodinu špeciálne škatuľky vykladané korálikmi a mušľami. Pre Zajka som použila škatuľku z dezertu s obrázkami rozličných bonbónov – žiaľ, on ich chcel olízať a takmer sa otrávil. Nič nové pod slnkom. Ocko a Anna sa k nemu správajú ako k zázračnému dieťaťu, ale podľa mňa má v hlave smeti. Dost' dlho som rozmýšľala nad škatuľkami pre Naďu a Magdu. Naďa napokon dostala striebornú škatuľku s namaľovaným mušľovým vzorom a Magda to isté, ibaže v zlatej. Otvárala ju, ani čo by čakala, že vnútri niečo nájde – a potom sa ma spýtala, či jej nabudúce vyrobím zlatý náhrdelník, aby si tam mala čo dať. Asi žartovala. Ale cítila som sa pritom ako malá.

„Poprechádzame sa po Supernove,“ vravím rozhodne. „Nakúpime darčeky pre rodinu, potom sa rozdelíme a kúpime niečo jedna druhej.“

„Nakoniec sa zastavíme v McDonalde a dáme si mliečny koktail,“ navrhne Magda, ktorá do soboty hádam ani nevydrží.

V nákupnom centre Supernova otvorili na prízemí nový McDonald. Vyzerá to tam ako v ligotavých zmrzlinárňach zo starých amerických filmov. Stal sa z toho módný podnik – vraj sa tam výborne balia chalani. Ak existuje niečo, čo má Magda radšej než nakupovanie, sú to chalani. Hľba chalanov.

Nadža si vzdychne a prevráti oči. Odkedy ukončila epizódu s tým lotrom Liamom, ktorý ju len využíval, nie je naladená na opačné pohlavie. Momentálne nechce chodiť s nikým. Magda by najradšej randila každý večer s iným. A pokiaľ ide o mňa, neviem, čo chcem. Niežeby na tom záležalo, aj tak nemám žiadnych nápadníkov.

Vlastne... Jeden by sa našiel. Volá sa Dan a zoznámili sme sa cez prázdniny. Dalo by sa povedať, že je to môj frajer. Nevidíme sa často, lebo býva v Manchestri. Je mladší odo mňa. A vyzerá divne. Určite to nie je nijaký ideál.

Ale darček pod stromček by som mu mala dať. Lenže neviem aký. Minule som dostala super nápad, že kúpim Magde a Nadi spodnú bielizeň. Červené saténové nohavičky s kvetinkami pre Magdu a čierne čipkové pre Nađu. Ocovi zoženiem obrovské trenírky a Anne cudné biele nohavičky. Zajkovi by som mohla dať slipy s obrázkom Micky Mousa. Začína sa mi pozdávať

myšlienka rovnakého darčeka pre všetkých. Ale Danovi predsa nemôžem darovať slipy! Hoci by som presne vedela aké – také strelené s bláznivým nápisom...

Budem sa musieť v Supernove poriadne poobzerať, azda ma kopne dáka múza. Prídem k Nadi okolo desiatej. Jej otec na dvore umýva auto. Patrí medzi tých chlapíkov, čo sa svojmu autu klaňajú a cez víkendy ho glancujú od rána do večera.

„Ahoj, Kučierka,“ zakričí na mňa.

Pousilujem sa obšťastniť ho veselým pohľadom a zaklopem na dvere. Otvorí mi Nadina mama oblečená v starom pulóvri a legínach, s handrou v ruke. Je mi jasné, že drhne celý dom.

„Ahoj, moja. Naďa je vo svojej izbe,“ povie mi a nesúhlasne pritom odfukuje.

„Ahoj, Ela. Pomáham mamine,“ ozve sa Nataša a kýva mi z obývačky perovou prachovkou.

Ešte si nevyzliekla svoje jahôdkové pyžamo a na nohách má chlpaté papučky. Tancuje na akúsi hlúpu melódiu z televíznej rozprávky a trepe si do taktu perovou prachovkou.

„No nie je to dobré dievčatko?“ ukazuje na ňu Nadina mama pyšne.

Nataša príbehne ku mne.

„Si špinavá, Ela,“ povie a začne okolo mňa poskakovať a strkať mi perá rovno do očí. „Tak! Utriem z teba prach.“

„Och, srdiečko!“ nadchýna sa jej mama.

„Au! Nataša, to bolí!“ skríknem a môj falošný úsmev musí byť až nechutný.

Nataša je jediné šesťročné decko na tomto svete, ktoré je ešte neznesiteľnejšie než môj brat Zajko. Snažím sa od nej vzdialiť a vybehnem po schodoch do Nadinej izby. Po tom krikľavom vzore na chodbe je nádherne čierna a pochmúrna. Aj Naďa je pôvabne čierna a pochmúrna; dlhé čierne vlasy má rozpustené, oči silno olemované čiernou ceruzkou a tvár napudrovanú nabiele sťa kriedou. Obliekla si krátky čierny pulóvrik, čierne džínsy, obula čierne čižmičky, a keď vchádzam do izby, práve si berie čiernu zamatovú bundičku.

„Ahoj, Ela. Z čoho máš červené flaky na tvári?“

„Tvoja rozkošná sestrička ma hrubo obťažovala perovou prachovkou.“

„Ježiš, prepáč. Chce na Vianoce novú Barbinu. Dám jej ju vyrobiť na objednávku. Dáku vrahýňu s vystreľovacou dýkou ukrytou v mrňavej lodičke.“

„Pamätáš, ako sme sa hrávali s bábikami, Naďka? Najviac sa mi páčilo, keď sme z nich spravili bosorky.“

„Och, áno. Ty si im vyrobila z plastelíny drobné čierne halenky a špeciálne zakrivené noštiky.“

Obe sme si nostalgicky vzdychli.

„Veľmi rada som sa hrala s plastelínou,“ vravím. „Doteraz sa rada babrem v Zajkovej, hoci má všetky farby pomiešané dokopy.“

„Výborne. Tvoj darček mám vyriešený. Dostaneš vlastnú škatuľku plastelíny,“ rozhodne sa Naďa. „Ale neviem, čo dám Magde. Zúriivo mi síce naznačuje, že nový lak na nechty značky Chanel by vôbec nebol od veci, lenže ten určite stojí celý majetok.“

„Chápem. Ani ja bohvieako nevychádzam s peniazmi.“

„Magda sa má. Mne oco dáva presne toľko čo Nataši. Ona z našich v skutočnosti vyťahne oveľa viac, lebo jej stále čosi kupujú. Je to príšerná otrava mať malú sestru.“

„S nudným mladším bratom sa nemáš o nič lepšie. Magda má šťastie, v ich rodine rozmaznáva ju len ju.“

Štýlové Magdino oblečenie je toho dôkazom. Čaká nás pri vchode do Supernovy a má na sebe fungel novú jasnočervenú kožušinovú bundičku. Vyzerá na nej fantasticky.

„To si dostala pod stromček?“ spýta sa Naďa.

„Samozrejme, že nie! Len som sa poťažovala mamine, že hoci moja kožená bunda nemá chybu, je mi v nej trochu zima. Mamina sa porozprávala s ocinom, vybrali sme sa na nákupy a pozrite!“ Vykrúca sa pred nami, vyhrňa si golier a strúha pózy ani manekýnka.

„Je krásny, Magdi,“ obdivujem závistlivo kožušok. „A čo tvoja kožená bunda? Už ju nechceš?“

Po koženej bunde, ako má Magda, túžim strašne dlho. Skúšala som to našim naznačiť.

Čo naznačiť! Rovno som si ju pýtala. Zbytočne. Oco a Anna sa tvária, že ohluchli. Musím chodiť v príšerne nudnom starom kabáte, v ktorom vyzerám ako strašidlo. Ešte robustnejšia než bez neho. Viem, že v ňom mám príliš obtiahnutý zadok. Bože, čo by som dala za Magdinu hebkú modernú koženú bundičku – a tento červený kožúšok je ešte lepší.

Nada pchá prsty za Magdin golier, je zvedavá na visačku.

„Fíha! *Benetton*,“ zašepká úctivo.

Nada si kúpila svoju čiernu zamatovú bundu na trhu. Je už trochu obnosená a fľakatá, ale stále na nej vyzerá dobre. Na Nadi vyzerá dobre všetko, pretože je vysoká, chudá a nápadná.

„Tak podme, nezdržujme sa. Ide sa nakupovať,“ povie.

„Naozaj chceš plastelínu, Ela?“ spýta sa Nada a zavesí sa do mňa.

V tej chvíli si želám, aby som ja sama bola z plastelíny. Aby som sa mohla rozgúľať na vysokú a veľmi, veľmi štíhlu ženu. Svoje krátke a tučné prsty by som si vymodelovala na elegantné upravené pršteky, zúžila by som si krk aj členky, zo zadku by som si zoškrabala riadny kusisko, vytrhala by som si svoje hnedé nepoddajné vlasy a urobila by som si celkom nový blondavý účes...

„Ela?“ osloví ma Nada. „Ty sníváš.“

Veru. Snívaj, Ela.

„Ani neviem, čo chcem,“ odvetím. „Poobzerajme sa tu.“

„Podme sa pozrieť na macíkov,“ dranká Magda. „Sú takí zlatučkí.“

V predvianočnom období v Supernove vždy vynovia naaranžovaný výklad so spievajúcimi plyšovými medvedíkmi. Kvety posypú umelým snehom, medvedíky oblečú do teplých svetříkov, najväčšieho z nich premenia na Deda Mráza, oblečú mu červenú róbu a z vaty mu spravia bradu, pridajú zopár balíčkov, pristavia jagavý stromček a vymenia pásy v medvedoch. Letné pesničky dostanú dovolenku a namiesto nich mackovia hulákajú *Rolničky, rolničky*. A zvonia tými rolničkami donekonečna.

„Keď som tu bola naposledy so Zajkom, musela som stáť pred tými prekliatymi medvedmi viac než polhodinu,“ vravím. „Nemuč ma, prosím, Magda.“

„Zajko aspoň tolko netancuje,“ povie Naďa. „Nataša zapne vežu, vyhlíadne si nejakú obeť a hneď okolo nej poskakuje. Človeku je z nej na vracanie.“

„Hovoríte ako znudené staré babizne. Podme sa na ne pozrieť, aspoň na chvíľočku,“ prosíka Magda. Skloní hlavu a našpúli ústa. „Chcem ísť k medvedíkom!“

„Ty sama v tom kožúšku vyzeráš ako medveď, Magda,“ vravím. „Daj si pozor, aby neprišiel dáky

zriadenec, nestrčil ťa medzi nich a nedonútil ťa vyspevovať *Radujme sa, veselíme sa.*“

Ale keďže sme kamošky, dovoľíme Magde pokochať sa trošku medvedíkmi, aby sme ukázali dobrú vôľu. Naďa po chvíli začne zívať a odíde.

„Aha, čo sa tam deje? Hore na poschodí.“

Naďa upiera zrak kamsi za fontány, výťahy a obrovský vianočný stromček, ktorý sa týči až do výšky horného poschodia. Snažím sa zaostriť svoje krátkozraké oči za okuliarmi. Stojí tam kopa deciek v dlhom rade.

„Asi čakajú na Deda Mráza – na živého Deda Mráza.“

„Ela, ty veríš na Deda Mráza? Dieťa zlaté,“ zasmee sa Magda a dupe pritom do rytmu na *Rolničky, rolničky.*

„Čo chceš? Ty máš medvedíky, ja zas Deda Mráza,“ schladím jej smiech.

„Tamtie sú trochu staré na Deda Mráza, nezdá sa vám?“ povie Magda. „Sú to baby v našom veku. Načo toľké prišli?“

Na poschodí blýskajú svetlá a panuje tam ruch.

„Asi niečo filmujú,“ háda Naďa.

„To by bolo,“ zvýskne Magda, popraví si kožušok a načechrá vlasy. „Podme sa presvedčiť.“

Na výťahy v tvare bubliny čaká príliš veľa ľudí, preto ideme na široké pohyblivé schody. Ako stúpame hore, začínam získavať akú-takú predstavu, o čo tu ide. Všade sa promenádujú hordy tíne-

džeriek a medzi nimi povievajú natlačené logá známeho dievčenského časopisu.

„Časopis *Dievča*,“ zvolá Magda. „Asi nejaká reklamná akcia. Dúfam, že dávajú veci zadarmo. Švihnite si, postavíme sa do radu.“

Rozbehne sa hore schodmi a cvoky na čižmičkách sa jej zaligocú.

„Podme, Ela,“ posúri ma Naďa a rozbehne sa tiež.

„Ja nečítam *Dievča*,“ namietam. „Vôbec netúžim po tých blbostiach, čo určite rozdávať.“

„Ak ich nechceš, môžeš ich niekomu darovať pod stromček,“ mudruje Naďa.

Takže sa všetky tri postavíme do radu.

Dievčatá sú na seba také natlačené, že máme čo robiť, aby sme sa jedna druhej nestratili. Je tu strašne horúco. Magda si rozopne kožúšok a ovieva si tvár. Nadina strašidelne bledá tvár zružovie.

„Neviem, či to bol dobrý nápad,“ nadškrtnem.

Som taká natisnutá na dievča predou mnou, až ma svojimi dlhými hodvábnymi vlasmi štekli na tvári. Všetky sú oveľa vyššie odo mňa. Usilujem sa natiahnuť krk, ale čím viac sa derieme dopredu, tým ťažšie vidno, čo sa vpredu deje. Stále blýskajú svetlá a tu a tam ktosi čosi zapiští, rocková hudba však hrá tak hlasno, že sotva rozumieme, čo hovoria.

„Magda?“ potiahnem kamarátku za rukáv, ale ona sa vrtí do rytmu melódie a neodpovedá.

„Nada?“ Je dosť vysoká, aby videla – a hľadí ako prikovaná.

„Čo sa tam deje?“ zarevem na ňu.

Zareve naspäť čosi o akomsi pripravovanom konkurze.

„Musíme sa na tom zúčastniť?“ opýtam sa s povzdychom.

Nevidí sa mi, že by som mala šancu uspieť v konkurze, ktorý organizuje časopis *Dievča*. O hudbe toho veľa neviem. Nečítam dokonca ani rubriku venovanú tínedžerským problémom. Nada, tá hej, tá by mohla zabodovať. Alebo robia módnú prehliadku? Netuším. Magda pozná mená všetkých módných návrhárov a hovorí o nich, akoby ich osobne poznala, zato ja nielenže nepoznám ani najznámejšie talianske značky, ale neviem ich ani vysloviť.

„Poďme nakupovať,“ žobroním, no potom trochu postúpime, Magda sa zrazu prederie dopredu a ťahá nás so sebou.

Stojíme takmer úplne vpredu. Žiariace svetlá mi oslepujú zrak. Všade visia reklamné plagáty, asistentky v ružových tričkách pobiehajú sem a tam a vypytujú sa dievčat na mená i adresy. Každé dievča vyjde na scénu a chvíľu tam ostýchavo postáva, kým fotograf spraví fotku.

Práve fotografuje veľmi peknú dievčinu: s dlhými vlasmi, velikánskymi očami a štíhlou postavou. Zapózuje s palcom pretiahnutým

cez pútka na džínsoch. Našpúli ústa takmer ako naozajstná modelka.

Aj nasledujúce dievča je krásavica. Rozhliadnem sa okolo seba. Všetky sú krásne. A konečne mi svitne.

Hľadajú nové modelky!

„Ježiši!“ zastonám.

Magda pobehne dopredu a vraví, že je na rade. Vyzlečie si kožúšok, prehodí ho cez plece a jednou rukou si prehrabne svoje blondávé vlásky. Usmieva sa, rúž sa jej leskne a zuby žiaria bielobou.

Zapôsobí. Je možno maličká, ale vyzerá fakt chutne a sexi.

„Chod' po ňu,“ poviem Nadi. „Vypadnime odtiaľto.“

Ale Naďa len hľadá, akoby jej učarovali. Potiahnem ju, ale ona sa ani nehne.

„Naďa, prosím! Ešte si pomyslia, že do toho chceme ísť,“ vravím.

„A prečo by sme nešli?“ zareaguje Naďa.

„Čo?“

„Aspoň sa pobavíme,“ odpovie Naďa a uteká k asistentke v ružovom, aby jej dala svoje meno a adresu.

Dívam sa na ňu, ako stojí pred fotoaparátom. Zrazu mám pocit, ani čo by som sledovala cudziu osobu. Vždy som vedela, že Magda je naozaj sexi a príťažlivá. Bola nádherná už v jedenástich rokoch, keď som si k nej prisadla na začiatku

školského roka, ako sme začali chodiť na druhý stupeň. Ale Naďu poznám takmer od narodenia. Je mi viac sestra než priateľka. Nikdy som si ju poriadne neobzerala.

Nuž, obzriem si ju teraz. Naďa stojí nemotorne, neusmieva sa, chýba jej Magdino sebavedomie. Nedá sa povedať, že by bola krásna. Ale vidím, že asistentky v ružovom sa o ňu skutočne zaujímajú a fotograf jej káže, aby sa otočila, a viac ráz ju odfoťí.

Jej dlhé vlasy sú také čierne a také lesklé. Pleť má priam nadpozemsky bledú. Je vysoká, má štíhly krk, nádherné ruky a dlhé, dlhočizné nohy. Je taká chudá. Ako modelka.

„Si na rade. Ako sa voláš?“ spýta sa ma ružové tričko a strká mi do tváre podložku s papiermi.

„Prosím? Nie! Ja nie!“ zakokcem. Otočím sa a snažím sa laktami preštuchať na opačný koniec obrovského radu.

„Dávaj pozor!“

„Nestrkaj do mňa!“

„Čo jej haraší?“

„Hádam si len nemyslela, že sa môže stať modelkou? Taká tučibomba?“

Tučibomba, tučibomba, tučibomba...

TUČIBOMBA!